

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Timothée de Fombelle

O Benim Gezegemim

Çeviren
Hazel Bilgen

Resimleyen
Julie Ricossé

YKY

YAPI KREDİ YAYINLARI

Céleste.

Bir sabah asansörde çıktı ortaya. Yüz on beş katı sessizce çıktık. En müthişi de zamanın ötesindeki bu uçuşumuzu kimsenin bölmemesiydi.

Céleste sıcak toprak kokuyordu. Sonsuza kadar yukarı çıkacağımızı sanmıştım, bulutlara girip Ay'ın karanlık yüzüne yaklaşıacaktık. Dahası o da benim gibi yüz on beşinci katta indi. Benim gibi okula gidiyordu.

Timothée de Fombelle'den çevreyi ve gezegeni kurtarma mücadelesi üstüne sıradışı bir aşk hikâyesi: *O Benim Gezegenim.*

Kendinize inanın, kelimelerin gücüne inanın, sevginin gücüne inanın.

ISBN 978-975-08-5073-8

15 TL

9 789750 850738

KDV'den
muaf.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

O BENİM GEZEĞENİM

Timothée de Fombelle 1973'te Paris'te doğdu. Mimar olan babasının Afrika'ya yaptığı yolculuklarda ona sık eşlik etti. Yazarını Fransa'nın kırsal kesiminde geçiren ailenin beş çocuğu ağaç evler yapıyor, nehirde oynuyor ve ormanda dolaşıyordu. Akşamları anne babaları için oyunlar sergiliyor ve kütüphanedeki kitapları bir solukta okuyorlardı. Çocukluğu, yazararak yeniden keşfettiği kayıp bir cennet olarak niteleyen yazar, Paris'te ve Vietnam'da edebiyat öğretmenliği yaptı. Ardından yaşamını tiyatroya adadı; onlarca oyun yazdı, dekor hazırladı ve oyun yönetti. On sekiz yaşında kaleme aldığı *Le Phare* adlı oyunu önce Fransa'da, daha sonra çevrilerek Rusya, Litvanya, Polonya ve Kanada'da sahnelendi. *Je danse toujours* başlıklı metni (Actes Sud) 2002'de Avignon Festivali'nin açılışında okundu.

Julie Ricossé (1981) Güzel Sanatlar ve reklamcılık alanlarında bir süre çalıştıktan sonra École Émile-Cohl'de çizgi roman üzerine öğrenim gördü. Gençler ve çocuklar için pek çok kitap ve çizgi roman resimledi. Nice'te yaşıyor.

Hazel Bilgen (İstanbul, 1988) Saint Benoît Fransız Lisesi'nden ve İstanbul Üniversitesi Fransızca Mütercim-Tercümanlık bölümünden mezun oldu. Editörlük ve çevirmenlik yapıyor.

Timothée de Fombelle'in
YKY'deki kitapları

- Tobie Lolness – 1. Boşlukta Yaşam (2007)
Tobie Lolness – 2. Elisha'nın Gözleri (2008)
Vango – Gizemli Geçmişin Peşinde (2013)
Viktorya Hayal Kuruyor (2013)
Vango – Yurtsuz Prens (2014)
Esrarengiz Bavullar (2017)
Baloncuk (2019)
O Benim Gezegelim (2021)

TIMOTHÉE DE FOMBELLE

O Benim Gezegenim

Çeviren

Hazel Bilgen

Resimleyen

Julie Ricossé

Ücretsiz E-kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5816
Doğan Kardeş - 1068
-İlkgençlik-

O Benim Gezegenim / Timothée de Fombelle
Özgün adı: Céleste, ma planète
Resimleyen: Julie Ricossé
Çeviren: Hazel Bilgen

Kitap editörü: Korkut Erdur
Düzeltili: Filiz Özkan

Grafik uygulama: Süreyya Erdoğan

Baskı: Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Beylikdüzü Organize Sanayi Bölgesi Orkide Cad. No: 1/Z Beylikdüzü / İstanbul
Telefon: (0 212) 671 61 51 • Faks: (0 212) 671 61 50
Sertifika No: 28640

Çeviriye temel alınan baskı: Éditions Gallimard, Paris, 2017
1. baskı: İstanbul, Haziran 2021
ISBN 978-975-08-5073-8

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2018
Céleste ma planète © Gallimard Jeunesse, 2009
Bu kitabın telif hakları Kalem Ajans aracılığıyla alınmıştır.
Sertifika No: 44719

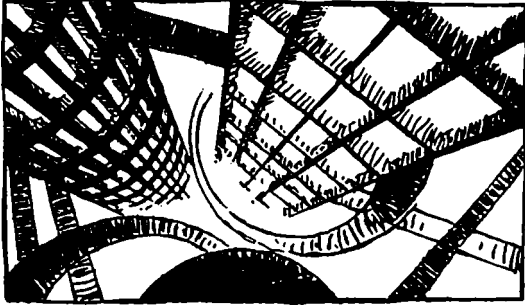
Bütün yayın hakları saklıdır.
Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Céleste'e...

Beni ilk kez öptüğünde, yerden yirmi metre yukanda kablolara asılıydık ve peşimizde silahlı adamlar vardı. Belki de tam olarak bu yüzden, çok uzun zaman boyunca ona başım dönmeden yaklaşmadım.

Bugünse, bana kalan bu ıslak küçük deftere onun adını yazıyorum. Hava soğuk. Ateş de hiç fayda etmiyor. Kalemimin mürekkebi nasıl oluyor da donmuyor, hiç bilmiyorum. Bu hikâyeyi romana dönüştürecek kadar sayfam yok, ancak bir iz bırakacak kadar yerim var, hayatımı değiştirecek ve belki de dünyayı değiştirecek mavi bir iz bırakacak kadar yani.

Céleste.

Bir daha âşık olmamaya kararlıyım. Erkenden kararımı vermiştim, herhalde altı ya da yedi yaşındaydım. Bazılarının yüzme öğretmenleri onlara, “Ayaklarını foşur foşur çırpma, patates mi kızartıyoruz burada!” dedi diye bir daha asla mayo giymeyeceğine, havuza da gitmeyeceğine yemin ettiği yaştaydım. Vücutlarının bir santimetresini bile havuz kenarında göstermemeye kararlı olanlar vardı. Bense kalbimi dipsiz bir kuyunun derinliklerine gömmüştüm.

Eskiden altı buçuk yaşıma kadar önümden geçen her tokalı ayakkabılıya ya da battaniyeliye âşık olurdum. Tabii bu aşkların sonu hiç iyi bitmezdi. Ekmek kızartma makinesi sendromuydu bu olan. Kalbim iki yandan hoş bir sıcaklıkla ısınır sonra havaya, çok yükseklerle fırlar ve fayansın üstüne düşerdi.

Ben de vazgeçmeye karar verdim.

Altmış beşinci kattaki fırında hem de. Tam olarak kruvasanımı beklerken işte. Fırıncı omzumun üstünden hafifçe şöyle dedi:

“Beraber misiniz?”

Arkamı döndüm. Benden daha büyük olan Charlotte diye bir kız vardı. Renkten renge girerek gözlerimi ona diktim. Diş telleri vardı, bu kızdı çok hoşlanıyordum. Ona şöyle bir bakmam ayak parmaklarımın ayakkabımın içinde birbirine dolaşması ve ağzımın Kalahari Çölü gibi kupkuru olması için yeterliydi.

“Beraber misiniz?” diye sordu fırıncı tekrardan.

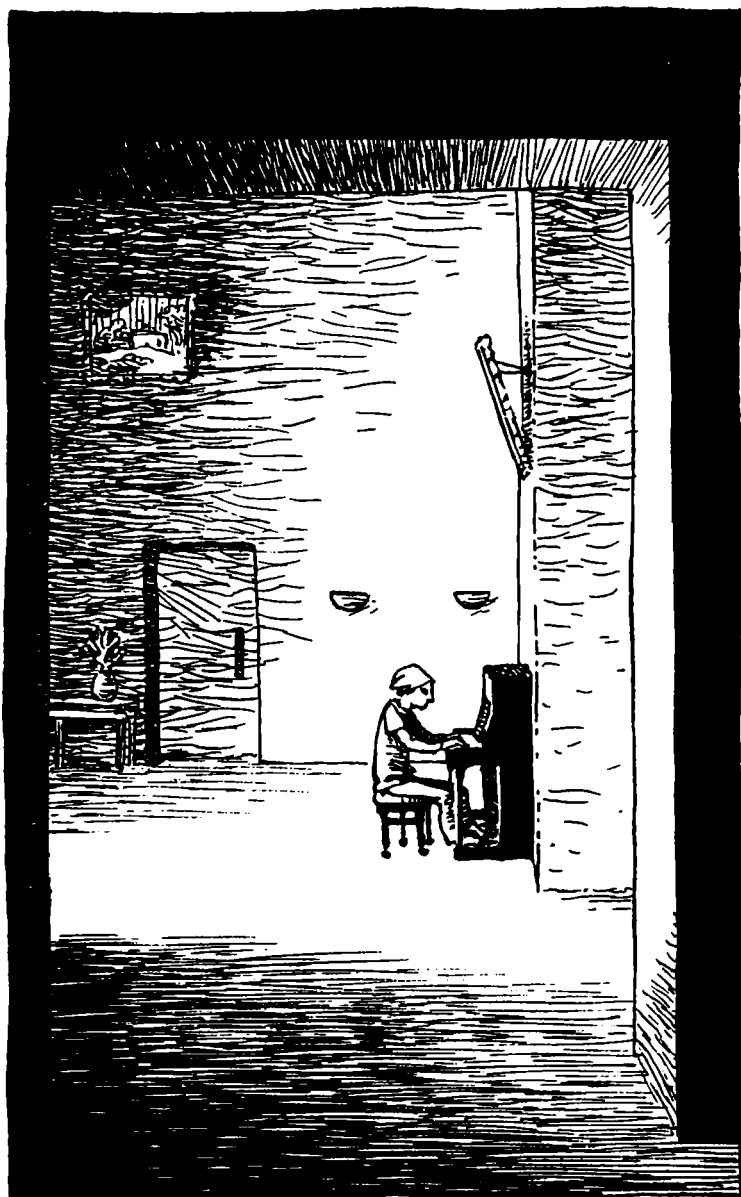
Charlotte’un şekerlemeleriyle kruvasanımın parasını beraber ödeyip ödemeyeceğimi bilmek istiyordu sadece.

“Beraber misiniz?”

Bu soruda tüylerimi diken diken eden başka bir şey vardı.

Hayır demeye çalışıyordum ama sesim boğuluyordu. Kobay faresinin viyaklamasına benzer bir ses duyuluyordu ancak. Ekmek kızartma makinesi göğsümde kızmaya başlamıştı. Charlotte dışlarındaki bütün telleri göstererek gülümsedi.

“Ancak rüyanda görürsün” dedi bana.

Şekerleme kolyesini boynuna geçirdi ve tezgâha bir demir para fırlattı.

İşte o an vazgeçmeye karar verdim.

Yemin ettim. Aştan vazgeçmeye karar verdim.

Ertesi gün harita çizmeye koyuldum. Duvarlara dünya haritası çizip piyano çalıyordum.

Bu kadar işte.

Sonraki sekiz yıl boyunca başka hiçbir şey yapmadım, sabah okula gidip Briss’le biraz konuşuyordum.

Briss...

Briss’ten bahsetmek için biraz daha yer ayırmam gerek. En azından dolu dolu üç sayfayı hak ediyor o, sayfa kenarlarındaki boşluklara da anılan yazabilirim ama soğuk acımasız ve defterim çok ince, devam etmem gerek...

Briss tuğla gökdelenlerde otururdu. Babası mahalledeki binaların cam cephelerindeki pencereleri temizlerdi.

Ben okulumdan iki sokak ötedeki Devşehir gökdeleninde oturuyordum. Yüzüncü kattaki bir geçidi kullanarak kırk kat daha yukarı çıkınca evime gelirdik.

Evim büyüktür. Kocamandır. Küçükken evde kaybolurdum. Koridora upuzun bir tren sığabilirdi. Yedi misafir odası vardı ama misafirimiz yoktu.

Okuldan sonra Briss Devşehir gökdelenindeki evime gelirdi. Akşam geç vakitlere kadar çalışan babasını beklerdi benimle.

“Briss!”

Gece yarısına doğru hep aynı sahne oynanırdı.

“Briss!”

Briss’in babası halatla platforma bağılı halde pencereyi tıklatarak oğluna seslenirdi. Pencereyi açardık. Şehrin uğultusu içeri girerdi. Cam temizleme suyunun kokusu gelirdi burnuma, şişme balon kokusuna benzerdi. Briss pencere temizlikçisinin yanına platforma tırmanırdı.

“Yarın görüşürüz...”

Beraber uzun bir camdan duvar boyunca alçalır, gece olduğunda eve varırlardı.

Briss’in babasını çok severdim, gökdelenlerin cephesinde yaptığı bu cambazlık mesleği çok hoşuma giderdi.

Her şeyi onlara borçlu olduğumu anlıyorum şimdi.

Briss de annemi çok severdi. Beni avutmak için öyle derdi. Hiç görmediğiniz kişileri sevmek daha kolaydır. Çünkü annem hiç evde olmazdı. Hiçbir zaman. Endüstri’de çalışıyordu. Saç modeline bakılırsa yöneticilerden biri olmalıydı. Çok çalışırdı annem. Seyahat ederdi.

Bense annemin ofisinin bekleme salonunda ayda bir kez görürdüm onu.

Her pazartesi internetten sipariş verip buzdolabımı doldururdu. Hiçbir eksiğim olmasın isterdi. Teslimatçı akşam saat onda kapıyı çalardı. Hep çok fazla şey getirirdi. Her pazartesi sekiz kasa dolusu yiyecek. Bir haftada üç yumurta, biraz makarna ve brokoli yiyebiliyordum ancak. Daha fazlasını değil. Sonra yine teslimat vakti geliyordu. Sekiz kasa.

İnternet siparişi kâbusum olmuştu. Artık yetişemiyordum.

Haftada bir kez telefon çalıyordu.

“Her şey yolunda mı hayatım? Bir eksiğin yok değil mi?”

Arayan annem değildi. Annemin sekreteri Grunda’ydı. Annemin vakti yoktu.

Neyse ki Briss yanımdaydı. Ben harita çizerken o buzdolabıyla ilgileniyordu. Bazen on altı kalıp beyaz peynir ve bir kilo antepfistiğinin ardından abarttığını düşündüğü olurdu. Ama pembeleşmiş gözleri, içsin diye onu bekleyen yirmi dört tüp sıvı marşmelovda olurdu hâlâ.

Briss her akşam gitmeden önce bir metreküp dolu su boş ambalajı çöpe atardı. Çöp öğütücüsünde ezilen plastiğin sesini hatırlıyorum.

Çarşamba günü bilgisayarıma yüklenen “Avutuyorum” uygulaması üyeliğini de hatırlıyorum, annem ödemişti. Ben odamda piyano çalışırken Briss sağ olsun cips yiyerek altı yedi saat oynuyordu benim yerime.

En çok canımı yakan da adıydı: “Avutuyorum.”

Piyano çalmayı hiç öğrenmedim. Kafamdakini ve parmaklarımdakini çalışıyorum. Hüzünlü havalar.

Parmaklarımın çaldığını gerçekten dinleseydim hayatta olduğumdan şüphe edebilirdim.

Ama canım hiç sıkılmazdı. Hem de hiç. Şimdi düşününce annemin beni kendi başıma bıraktığında bana verdiği tek hediyeydi bu: Sıkılamamak.

İçini görebilmek için piyanonun kasasını açmıştım, teller, çekiçler görünüyordu. Bazen bütün dişleriyle gülmseyen klavyenin üstünde uyuyakalırdım.

Bir sürü sayfayı karaladım ama daha önemli olan şeyleri anlatmaya başlamadım bile. Çabuk olmam lazımdır. Hava soğuk. Dışarıda rüzgâr şiddetleniyor.

Bir daha asla âşık olmamaya karar vermiştim işte. Yine de on dört yaşına girdiğim gün o çıktı karşıma. Nereden geldiğini pek bilmiyordum.

330’un tepesinde ailesiyle birlikte yaşıyordu. 330. kat cam mahallenin otopark kulesiydi. Orada arabalar kitaplıktaki kitaplar gibi dik dik sıralanırdı.

Bunun için vinçler vardı.

Bugün düşününce gerçekten akıl dışı. Arabalarla dolu üç yüz otuz kat. Duvara tabak asarmış gibi. Ama o zaman bunun bana normal geldiğini hatırlıyorum, gayet işlevsel olduğunu hatta.

Belki de beni en çok etkileyen budur. Bu dünyayı normal, hatta işlevsel kabul edişim.

Céleste.

Bir sabah asansörde çıktı ortaya. Yüz on beş katı sessizce çıktık. En müthişi de zamanın ötesindeki bu uçuşumuzu kimsenin bölmemesiydi.

Céleste sıcak toprak kokuyordu. Sonsuza kadar yukarı çıkacağımızı sanmışım, bulutlara girip Ay'ın karanlık yüzüne yaklaşacaktık. Dahası o da benim gibi yüz on beşinci katta indi. Benim gibi okula gidiyordu.

Koridorda gözden kaybettim ONU.

Ama teneffüsten hemen önce müdür sınıfa girdi.

"Yeni öğrencimizin adı Céleste. Ona hoş geldin diyelim."

Gerçektir işte. Arkasında duruyordu.

Briss yoktu o gün. Önceki gün bendeyken iki kasa patlamış mısır yemişti. Yeri boştu çünkü hastaydı.

Yanıma oturdu.

Ben çok küçükken babamla Kalabalıkşehir alışveriş merkezinin bodrum katındaki sirke gitmiştik. Hayvan terbiyecisi hemen yanı başımdaki bir sandalyeye kapkara bir panter oturtmuştu. Céleste yanımdaki masaya oturduğunda muhtemelen o zamanki gibi bir ifade vardı suratımda.

“Yeni öğrencimizin adı Céleste. Ona hoş geldin diyelim.”

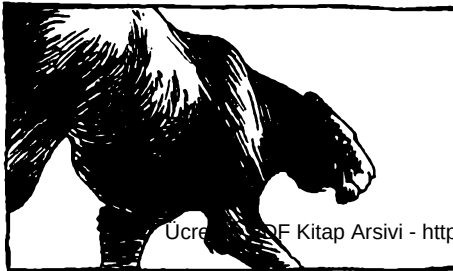
Bense, “Elin boş geldin, öyle değil mi?” diye anladım ve müdürün nasıl böyle bir cümle kurabildiğine hayret ettim.

Okulun terasında onunla göz göze gelmeye çalışıyordum. Bazı kâğıtları doldurmak için sınıfta kalmıştı. Bense camdan terasın korkuluklarına yapışmış halde kendi kendime, “Olma, olma sakın, olma” deyip duruyordum.

Âşık olmaktan korkuyordum.

Öğle yemeği vaktinde gitmişti.

Bir daha da okula adımını atmadı.

Birkaç hafta geçmişti.

Uzun zamandan beri pamukta mercimek yetiştiriyordum. En kötüsü ilk günlerdir. Hiçbir şey olmaz. Mercimeklere bakmak tam bir zaman kaybıdır. Pamuk bile çabucak kurumaz. İçinizden sürekli mercimekleri sulamak gelir.

“Çok su verme, boğulacaklar.”

Hayatta bazen her şey çok uzun sürer.

Céleste’siz geçen ilk günlerde bu sabırsızlığı tekrar hissettim. Onun varlığından habersiz tam on dört yıl yaşamıştım. Onunla bir sabah bile geçirdiğim söylenemez. Ama onsuz bir dakika şu an ekili mercimeklerin önünde geçen bir günden çok daha kötüydü.

Ertesi gün Briss yerine oturmuştu. Beni tuhaf bulmuştu.

“Sende bir tuhafılık var...” diyordu.

Aslında eskiden olduğu gibi ekmek kızartma makinesinden fırlamıştım ama bu kez fayansın üzerine düşmeyi reddediyordum. Bu kez havada kalmaya karar vermiştim.

Tam yere düşeceği sırada birdenbire doğrulup kanat çırpmaya başlayan, havalanan, havada süzülerek örtünün kenarına sürtünüp pencereye doğru kaçan bir dilim kızarmış ekmek hayal edelim.

İsyan eden bir dilim kızarmış ekmek hayal edelim.

Öğleden sonraları harita çizdim.

Bir iki aydır Güney Amerika haritasını çizmekle uğraşıyordum. Bir düzine atlas almış ve bütün bilgileri odamın beyaz duvarına boyadığım tek bir harita üzerinde toplamıştım. Geçen yıl banyo kapısının yanındaki boşluğa Asya’yla Pasifik Okyanusu’nun dörtte üçünü çizmiştim. Hint Okyanusu biraz parkeye taşıyordu.

Güney Amerika.

Odaklanmaya çalışıyordum. O köşede bir saniyelik dikkatsizlik Şili’nin tepesinin Peru’ya taşmasına ya da bir milyon nüfuslu bir şehri eklemeyi tamamen unutmama sebep olabilirdi.

Ama kafam Céleste’le dolup taşıyordu. Bazen on beş dakikalığına ara verip kıpırtısız duruyordum ve onu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

asansörde gördüğüm anı yaşıyordum tekrardan. Bu uyusukluktan kurtulamıyordum, büyülenmişim, elim felç olmuş gibiydi, fırçam Ateş Toprakları üzerindeydi.

“Beni duyuyor musun?”

“Ne?”

Briss’ti.

“Buzdolabını bitirdim dedim.”

“Buzdolabından bana ne. Şişko.”

İşte Briss’e böyle yanıt verdim.

Orada burnuna bulaşmış pudra şekeriyile gururla önümde dikiliyordu, suratı pırıl pırıldı. Buzdolabını cuma akşamı bitirebilmesi bir rekordu. Kendini aşmıştı. Bense teşekkür edeceğime ilk kez ona hakaretle yanıt vermiştim.

Briss’in hayretle baktığını gördüm. Bana sırtını dönüp kapıyı arkasından çarptı.

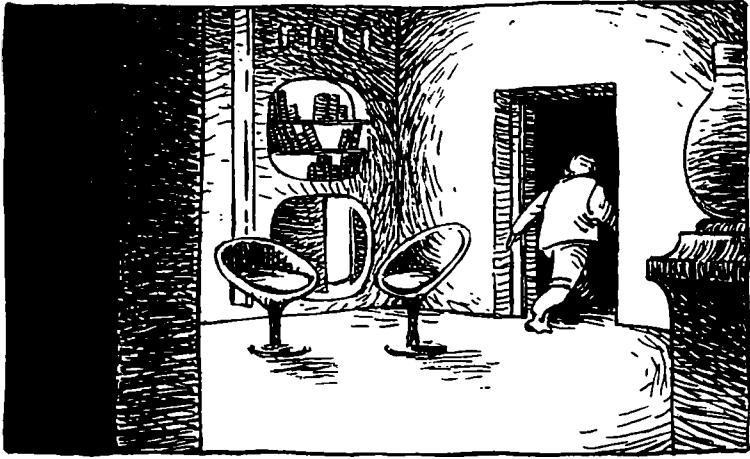
Fırçamı kenara koydum. Sonra kafamı duvara bastırdım. Saçlarıma Küba kırmızısı bulaşmış olmalıydı. Odamdan çıktım, Briss’e seslenerek koridorda koştum. Ondan özür dilemek istiyordum.

“Briss!”

Salona vardığımda pencerenin önündeki cam temizlikçisinin platformunu gördüm. Briss babasının yanındaydı.

“Briss beni dinle!”

Platform aşağı inmeye başladı. Gözden kaybolmuşlardı.

Ertesi gün Céleste'i aramaya çıktım.

330, cam mahallenin öteki ucundaydı. On kadar gökdelen geçmek gerekiyordu. Hava trafiği sadece arabalara ayrılmıştı. Böylece hızlı yollar, tüneller ve asılı otoyollar spagetti gibi birbirine dolanıyordu. Ben de üstü kapalı pasajlardan ve alışveriş koridorlarından gittim.

Günlerden cumartesiydi. Her yer çok kalabalıktı. Aklimda hemen hemen hiçbir şey kalmamış. Kalabalığın arasından yere bakarak 330'a doğru yürüyordum. Bu koridorların yerleri bile reklam yayımlayan ekranlarla kaplıydı. Görüşüm zayıflamıştı. Céleste'in yüzünü hatırlamaya çalışıyordum. Soyadını bilmiyordum. Sesini hiç duymamıştım.

Kalabalıkşehir gökdelenindeki son asansöre bindim. İnsanlar alışveriş yapabilsinler diye yavaş yavaş aşağı iniyordu. Cam asansörde bir market, bir bar ve bir de ayakkabı dükkânı vardı.

Kalabalıkşehir şehirdeki en büyük alışveriş merkeziydi. Cam asansörün içinden diğer taraftaki 330'u görebiliyordunuz, kule bir duman bulutunun ortasında yükseliyordu. Otopark kulesinin tepesine diktim gözlerimi.

Céleste belki de o gri dumanın içinde en tepedeydi.

Sonra asansör bodrum kata indi. Zemin katın altında 20 kat daha indi. En alt katta benimle bir sürü insan daha indi asansörden. Araçlarını alacaklardı. Plastik torbalar taşıyan insan selini takip ettim. O torbalarda başka torbaların olduğunu ve başka torbaların içinde daha da küçük torbaların olduğunu ve onların içinde başka torbaların olduğunu biliyordum.

İnsanlar torbalara bayılıyordu.

Benimse pantolonumun iki cebinden başka bir şeyim yoktu. Ceplerimde de ellerim vardı.

“Arabanızın numarası nedir?”

Otoparktaki çocuk bana bakıyordu.

“Numaram yok. Annemi arıyorum, yukarıda kaybettim onu. Arabasını almak için buradan kesin geçecektir.”

“Cep telefonun yok mu, onu arayamaz mısın?”

Aptal olduğumu düşünüyordu belli ki.

“Hayır.”

Bu sefer yalan söylemiyordum. Cep telefonum hiç olmamıştı benim. Köpek olsaydım tasmamın olmasını da istemezdim.

“Şuraya otur.”

Sözünü dinledim. Oldukça yüksek bir banktı, rahatsızdı ve demir kapının hemen yanındaydı. Biraz bekleyip etrafı inceledim.

Çocuk müşterilerden numaraları alıyordu, bir klavyeye numarayı giriyor ve 330 katın herhangi bir yerin-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

deki arabayı aşağı indirtiyordu. Sürücüler plastik torba koleksiyonlarını tamamlayabilecekleri bir alışveriş koridoruna gidiyor ve biraz daha öteden arabalarını teslim alıyordu.

Yirmi dakika geçmişti. İki müşterinin numaralarını kaybetmiş olduğunu fark ettim, çocuk onları başka bir bilgisayara götürüyordu.

Parmak izlerini aldığı birkaç saniye için bana sırtını dönüyordu. Beş saniye, harekete geçmek için yeterliydi.

Üçüncü kez olduğunda kendimi bıraktım ve oturduğum yerden kayıp demir kapıyı ittim. Kilitli değildi. Pasajda gözden kayboldum. Orada minicik bir asansör vardı. 330 numarayı tuşladım ve asansör kabini hareket etmeye başladı.

Asansör gürültüyle tırmanıyordu. Hızlıydı. Céleste'in bu dikey yolu kullanıp kullanmadığını merak ettim. Beni oraya getiren şeyi çıkardım cebimden.

Céleste okuldaki sırasında kendisine ait buruşuk bilgi fişini bırakmıştı. Kâğıdın sadece iki satırı doluydu. Adı, yani Céleste ve adresi. Kulenin adı ve katı da yazılıydı.

Céleste 330/330 yazmıştı.

Katlar birkaç saniyede geçilse de en tepeye çıkmak tam on beş dakika sürmüştü.

Bir kilometre boyunca sıralanmış arabalar... Tekrar düşündüğümde mideme yumruk yemiş gibi oluyorum. Asansörün kapısı açıldığında beni sarmalayan bir du-man dalgası hissetmiştim. Binlerce arabanın motorun-

dan yükselen sıcak hava mavimsi bir sütun halinde yüzlerce kat yukarı çıkıyordu.

Birkaç adımda terasa çıktım. Egzoz gazını solumak için kolumla ağzımı kapamıştım. Dışarıdaki havanın solunabilir olduğunu sanmıyordum ama terasa çıkınca kulenin tepesinde hava kirliliğine sebep olarak örtü gibi toplanan bulutların arasına giriyordunuz. Oraya yerleştirilmiş devasa pervaneler havayı harekete geçirmek için yeterli değildi.

“Ne istiyorsun?”

“Dumanların arasında yeşil tulumlu bir adam duryordu önümde. Bere takıyordu.

“Céleste’i arıyorum.”

“Ne istiyorsun?”

“Onu görmek istiyorum.”

“Neden?”

Tuhaf bir soruydu. Sanki neden yaşamak istediğini sormuştu. Ona nasıl cevap verebilirdim ki?

“Céleste’le aynı okula gidiyoruz.”

Yaklaştı. Çok uzundu. Kemerine asılı bir alet çantası vardı. Kolunun altında su şişeleri ve ekmek taşıyordu. Evine dönüyordu sanki... İyi de kim böyle bir yerde yaşayabilirdi?

“Céleste burada değil.”

“Onu görmek istiyorum. Sonra gideceğim.”

Şimdi iyice yaklaşmıştı bana. Bana bakıyordu ve o kadar da endişeli görünmüyordu artık. Tehlikeli bir tipe benzemiyordum herhalde, kolumun içine öksürürken ne

çok uzun, ne de kaslı görünüyordum herhalde. Tuhaf bir şiveyle bana dedi ki:

“Céleste diye biri yok. Öyle biri yok.”

Sesi kararlıydı. Normalde vazgeçerdim. Öncelikle orada olmaya hakkım yoktu. Sonra adam benden en az iki kafa ve bir bere daha uzundu. Yeterince ağır değildim. Normalde arkamı dönüp asansöre doğru topuklar ve kendi küçük hayatıma, piyanoma, haritalarıma geri dönerdim.

Normalde tabii.

Ama artık hiçbir şey normal değildi. O kapkara terasta minicik bir delilik tohumu filizleniyordu. Yabani bir ot içimde çıldırmış gibi yeşerecek, dallanıp budaklanacaktı. Céleste’i seviyordum.

O an söyleyebileceğim en delice cümleyi kurabilecek cesaretim yoktu aslında.

“Ona hırsız olduğunu söyleyin.”

Bu sözlerin anlamı yoktu. Hiçbir anlam ifade etmiyorlardı ama bu sayede iple çektğim, o korktuğum anın geldiğini hissettim. Devasa bir el beni yakamdan yakaladığı gibi havaya kaldırdı. Adamla yüz yüze geldik.

“Ne dedin sen?”

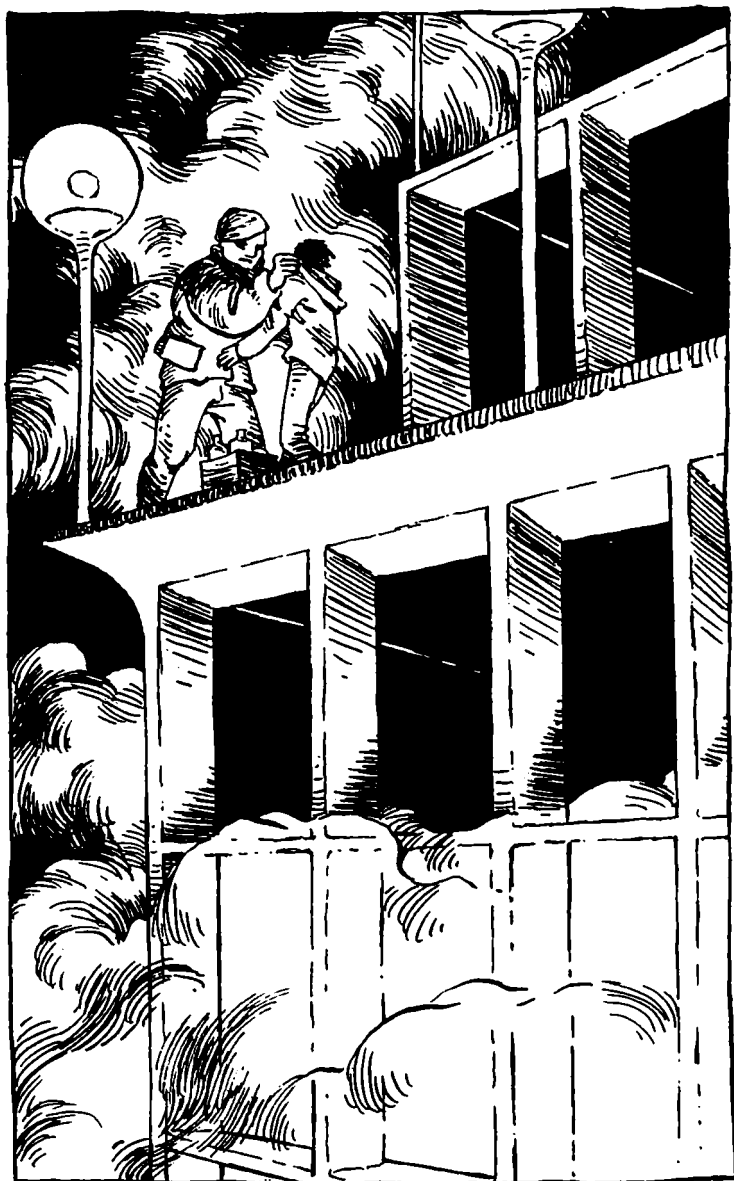
“Céleste bir hırsız.”

Gözkapakları gerildi, eli boynumu daha da sıkımişti.

“Ne dedin bücür?”

“Dedim ki, Céleste bir hırsız ama madem öyle biri yok o halde bunun bir önemi yok...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Normalde de kumaşımda kahramanlık olmadığından şimdi kahramanlığın sırası değildi. Benden irileri ya da küçükleri kıskırtan tiplerden biri hiç olmadığını söyleyebilirim. Piyanomun seksen sekiz tuşu haricinde hiçbir şeye dokunmaya cesaretim yoktu. Dünyayı değiştirme fikrinden doğduğum anda vazgeçmiştim. Odamın duvarlarındaki dünyayı olduğu gibi boyuyordum, hiçbir şeyi değiştirmeden...

İşte yasak bir kulenin 330'uncu katında bu dev siluete söylediğim o sözlerde bir çeşit yenilik vardı.

"Céleste hırsızlık yapmaz."

Gülümsedim. Bunu sıkılı dişlerinin arasından söylemişti, beni boğmaya hazırda ama sevinçten havalara uçuyordum. Céleste diye biri vardı. Onu tanıyordu.

"Onu görmek istiyorum."

Adam sesimdeki heyecanı anlamış olsa gerekti. Beni bıraktı. Nefes alabilmek için yakamı gevşettim. Bana epey uzunca baktı. Uzaklaşmaya başladı, ben de onu takip ettim.

Havadaki kara toz zerrecelerini hissetmiyordum artık. Pervanelerin arasında adamı takip ediyordum. Adam terasın pervazına doğru ilerliyordu. Peşinden geldiğimi biliyordu. Bir kapıyı açtı. Işık göründü. Bilmediğim bir dilde bir şeyler söyledi. Peşinden betona sabitlenmiş bir merdivenin basamaklarını indim.

Yarı karanlıkta gözler parlıyordu. Orada bir kadın vardı. Tekrar ettim:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Céleste’i arıyorum.”

Kadın beni minicik ikinci bir odaya götürdü, burası daha da loştu.

Yüzü minik minik lekelerle kaplı, kolları, bacakları sargılara sarılmış haldeki Céleste yerde uzanmış, tir tir titreyerek bana bakıyordu.

“Seni tanıdım.”

Tek kelime edememiştim.

“Seni tanıdım” diye tekrar etti, “okuldaki çocuksun sen.”

Solgun dudaklarıyla gülümsedi.

“Burada ne işin var?”

“Ya senin?”

“Galiba hastayım” dedi.

Bu halde bile güzeldi.

“Bence de Céleste. Galiba hasta olmuşsun.”

Karanlıkta gözlerim kamaşıyordu.

“Beni görmeye neden buraya geldin?”

“Çünkü seni özledim.”

Şöyle yanıt verebilirdi aslında: “Rüyada görürsün”, “Sadece bir kez görüştük” ya da “Senin adını bile bilmiyorum”, onun yerine bana şöyle yanıt verdi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Memnun oldum.”

Annesi diğ er odaya gitmişti, yan taraftan gelen fısıltıları duyuyorduk. H z n l  bir mutlulukt  hissettiğim. Ona bakıyordum, soğuk zeminde yatıyordu. Tepesinde bir ampul sallanıyordu. Ara sıra yandaki devin sesi yankılanıyordu.

“Babam” dedi. “Hasta olduğumu  ğrenirlerse bizi kapı dışarı edeceklerinden korkuyor. Terastaki pervanelerin bakımından sorumludur o. İyi bir iş. Maaşı var. Hastalığımın başladığ ı  nceki g n beni okula yazdırdı. Gururluydu...”

Alnındaki bir lekeye takıldı g z m, bana tanıdık gelen kahverengi bir lekeydi.

“Seni kim tedavi ediyor?” diye sordum.
Yan odadaki anne babasını gösteren bir işaret yaptı.
Alnındaki lekeden başka bir şeye dikkatimi veremiyordum.

“Ağrın var mı?”

Sessizliği bir yanıt sayılırdı.

Loş ışıkta ara sıra bedeni kasılıyordu. Alnına doğru eğildim.

“Dikkat et,” diye uyardı beni, “belki de bulaşıcıdır.”

Bir anlığına hiçbir şey demeden öylece kaldık.
Sonra,

“Beni gerçekten tanıdın mı, biraz önce?” diye sordum.

“Evet” dedi. “Ama ben bu haldeyken asıl senin beni tanımış olman...”

Biraz gülmüştü sanki. Bir süre düşündüm.

“Céleste, burada kalman şart değil. Bir fikrim var.
Yarın tekrar geleceğim. Yarın tekrar gelebilir miyim?
Céleste yarın tekrar gelebilir miyim?”

“Sana hayır diyecek gücüm yok” diye fısıldadı.

Parmaklarının ucuna dokundum ve evime geri döndüm.

“Telefona anneni çağırmak isterdim hayatım biliyorsun sen de tabii ama annen şu anda toplantıda.”

Annemin sekreteri Grönda’ydı bunu söyleyen.

Sesinin tonundan bir yandan tırnaklarını yaptırdığını anlayabiliyordum.

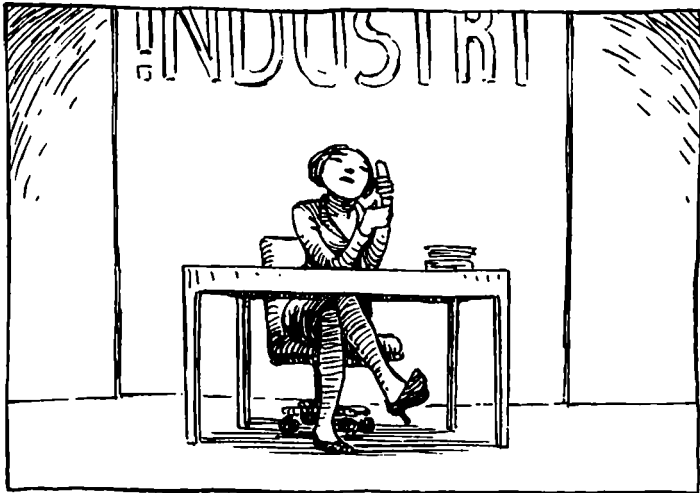
İlk kez anneme ulaşmaya çalışıyordum.

“Zavallı anneciğin çok yoğun canım. Dün sabah-tan beri yönetim kurulu tepesinde, anlayamazsın. Tam hesapların kapatılma zamanına denk geldin. Kötü tesadüf etti.”

Gerçekten de her on dört yılda bir annesini arayan benim gibi biri için kötü bir tesadüf olmuştu.

“Beni aramasını söyleyin.”

“Tabii söylerim canım ama önümüzdeki hafta sonundan önce seni aramasını bekleme. Ya da sonraki hafta başından önce. Telefonuna bağlı yaşayan genel müdürü bile arayamadı.

Bir eksiğın var mı bana söyle sen... Yarın pazartesi, buzdolabını dolduracaklar.”

“Annemle konuşmam lazım.”

“Güzel bir film izleyip pizza yiyebilirsin.”

Sessiz, sakın, akli başında biri olan ben bile o an telefonun içinden kayarak ofise gidip o pizzayı sekretere kulağıyla yedirmek için müthiş bir istek duydum içimde. Yine de yeryüzündeki en sakın ses tonuyla:

“Peki Grönda. Küçük bir sağlık sorunuymdu sadece” dedim ve telefonu kapadım.

Sağlık kelimesinin sihirli bir kelime olduğunu biliyordum. Hiç hasta olmamıştım ama annem banyodaki dolabın içindeki ilaçlarla üç eczaneyi doldurabilirdi. Sevgisini gösterebilmesinin tek yolu sağliğıım için duyduğu endişeydi, bu tür sorunları haplarla ve fitillerle bertaraf ederdi hemen.

Küçük bir sağlık sorunu... Grönda'nın mesajı ile teceğine emindim. Oturup yirmiye kadar saydım. Bir saniye sekmemişti... Telefon çaldı.

“Anne?”

“Aman Tanrım hayattasın canım benim. Şirket doktoru yolda. Beni çok korkuttun. Suyla birlikte kırmızı hapları yut. Mavileri de suda erit. Uzan.”

“Anne...”

“Doktoru beklerken ateşini ölç. Başına bir sıcak su torbası koy, ayaklarının altına da buz koy. Biraz şurup olacaktı...”

“Anne!”

“Hiç vaktim yok maalesef. Benim...”

“Anne beni dinle. Hasta olan ben değilim...”

Sonunda konuşmayı bıraktı. Hâlâ telefonun diğer ucunda olup olmadığından emin değildim. Ben de daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Kendime asla yapmamak üzere yasakladığım iki şey: Ona hayatımdan bahsettim ve ondan yardım istedim.

Annemin şirketinin adı !ndüstri’ydi. Şehirdeki en iyi sağlık sigortasına sahipti. !ndüstri gökdeleninin tepesinde on katlı bir hastane vardı. En iyi doktorlar orada çalışıyordu. Gezegendeki üç bin fabrika varsa, piyasanın yarısı da yakıt üzerineyse o zaman ufak tefek hastalıkları tedavi etmek için bir hastane iş görürdü. İnsanları iyice öksürtmek isteriz ama kendimiz nezle olmak bile istemeyiz.

330’un terasından bahsedince annemin bayılacağını sandım.

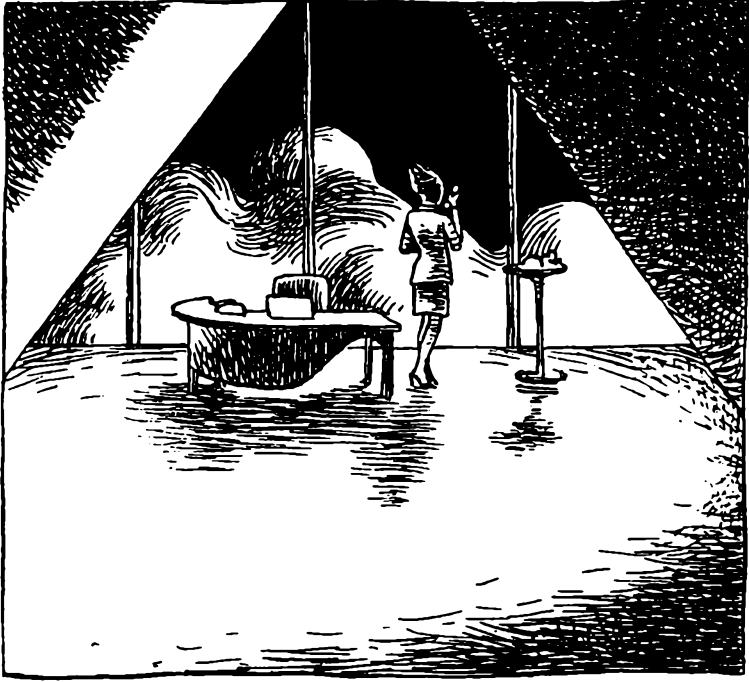
“Umarım tepeye çıkmamışsındır?” diye bağırdı.

“Céleste’e yardım edemezsek yarın tekrar gideceğim.”

“Oraya gitmeni yasaklıyorum, duyuyor musun beni, yasaklıyorum!”

Tükürükler bana sıçramasın diye kulağımı ahizeden çektim biraz.

“Anne bir şey yap” dedim sakince.

Başka bir telefondan biriyle konuşmaya başladı. Eliyle mikrofonu kapadı ama telefonları karıştırmış olsa gerekti çünkü dediği her şeyi duyuyordum.

“Evet müdür bey, hâlâ oğlumla konuşuyorum. Bir saniye içinde oradayım. Çocuklar nasıldır bilirsiniz... Aileme çok özen gösteririm. Çok emek istiyor ama müt-hiş bir zevk. Üstelik oğlumun sağlığı oldukça nazik... Hemen yanınıza geleceğim müdür bey.”

Benim telefonumu açtı tekrar.

“Peki. Saçmalıklarının engellemenin tek yolu buysa o çulsuzla ilgileneceğim. Doktor gelince beni aramasını söyle.”

Telefonu kapadı. Mutluydum.

O andan itibaren her şey çok hızlı gelişti. Aynı filmlerdeki gibiydi. İndüstri bir şeye karar verirse çok hızlı hallolur.

Doktor kapıyı çaldı. Hemen toplantı odasındaki anemi aradı. Gece yarısı olmuştu. Annem ona birtakım emirler verdi. Cebindeki küçük bir ekrana not etti hepsini. Beni hole götürdü. Asansöre bindik. Oturduğum binanın çatısına çıkmak için bir kodu vardı.

Beyaz bir helikopterin yaklaştığını duydum. Yere indi.

Aynı filmlerdeki gibi saçlarımız rüzgârdan uçuşurken, koşarak helikoptere bindik. Helikopterin hafifçe öne eğilerek havalanması da olaya iyice macera kattı.

Helikopterde beyaz gömlekli üç doktor daha vardı, ikisi güler yüzlü ve güzel kadınlardı. Helikopterde bağırarak konuştuk. Her şey yolunda demek için başparmağımızı havaya kaldırıp birbirimize işaret ediyorduk. Pilot adeta bir saat reklamından fırlamış gibiydi.

Binalar etrafımızda sıra sıra diziliydi. Helikopterin cepheleri tarayan bir projeksiyon ışığı vardı.

Ve 330 göründü.

Çevresinde iki kez döndük.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nefes almak için herkes maske takmıştı. Benimki fazla büyüktü. Fosforlu sarı bir yelek giymiştim.

Helikopter terasa indi.

“Sen bizi götür” diye bağırdı doktor.

“Tamam dok.”

Ona televizyondaki gibi “dok” dememi kendisi istemişti.

Aşağı inmememe yardım etti. Diğer ikisi bir sedyeyle peşimizden geliyordu.

Céleste’in sığınağına doğru koştum.

Kapağı kaldırıncı beni tanısınlar diye maskemi çıkardım. Tır tır titriyorlardı.

Doktorlar aynı filmlerdeki gibi replikler söylüyordu: “Her şey yoluna girecek”, “Her şey kontrol altında”, “Kızınızla ilgileneceğiz.”

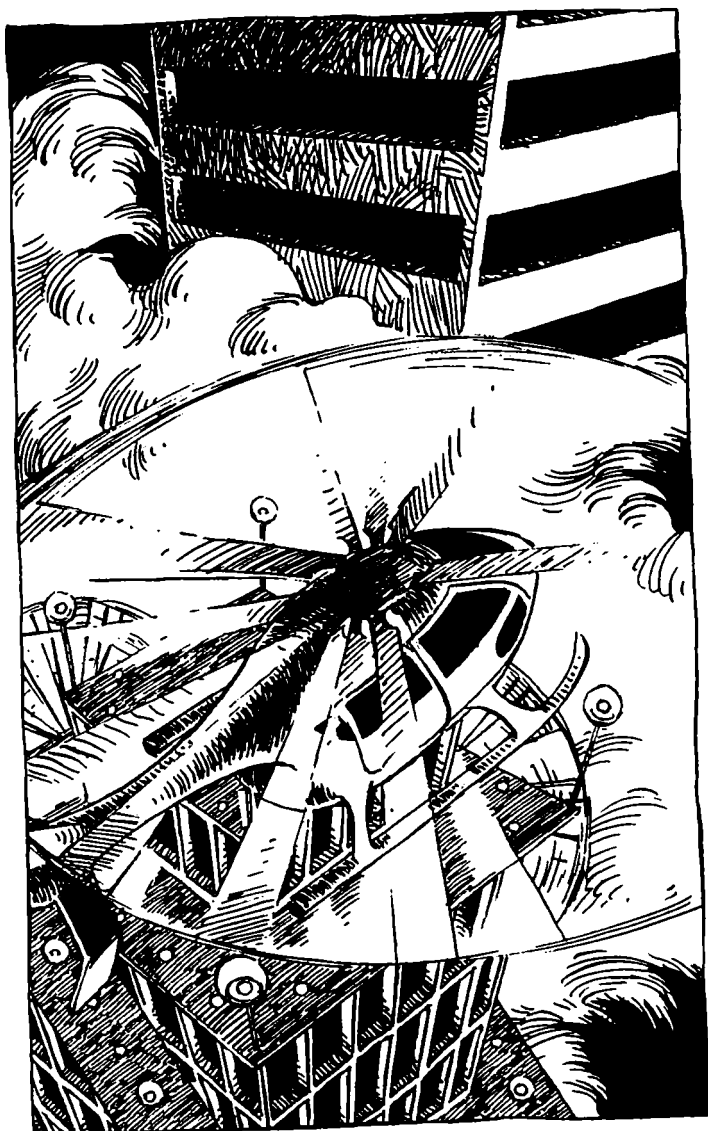
Céleste’in yanına gittim.

“Sen ne yaptın?” diye sordu bana.

Ben de kendimi diğerleri gibi konuşurken duydum ve şöyle bir cümle kurdum:

“Geçti artık. Duruma el koyuyoruz.”

Karşı koymadı. Karşı koyacak enerjisi kalmamıştı. Doktorlar onu sedyeye yatırdı. Eskiden böyle acil müdahaleler sırasında doktorların hareketlerinin nasıl bu kadar kararlı olduğunu ve onları izlemenin neden bu kadar etkileyici olduğunu sorardım kendi kendime. Bunun yanıtı hastaların hiç halinin kalmamış olmasıydı tabii, doktorlar resmen onları kukla gibi idare ediyor,

hastalar da hiç karşı koymuyordu. Adeta dans edermiş gibi.

Giderken Céleste'in anne babasına, "Size haber vereceğiz" dediler.

Helikopter kapkara bulutun ortasındaki terastan havalandı. Aşağıda pervanelerin arasında ellerinden hiçbir şey gelmeden kulenin tepesinde bekleyen Céleste'in annesiyle babasını görebiliyorduk.

Céleste'in elini tutuyordum. Alnındaki o tanıdık leke hâlâ duruyordu. O lekenin bana neyi hatırlattığını sorup duruyordum kendime. Bana tanıdık gelen başka yeni yaralar da açılmıştı.

Céleste uyuyordu.

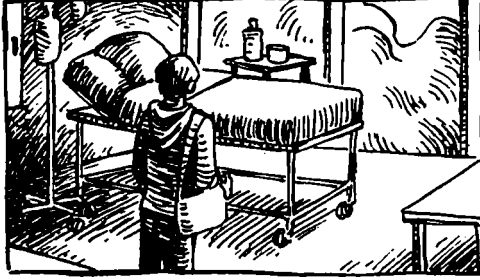
Pilot beni Devşehir’de evime bıraktı. Doktor ertesi gün Céleste’i görmeye gelebileceğimi söylüyordu bağırarak. İndüstri Hastanesi’ne girebilmem için bana manyetik bir kart vermişti. Helikopter havalandığında maskemi ve fosforlu yeleğimi geri vermediğimi fark ettim.

Helikoptere doğru kollarımı salladım. Işıkları binaların camlarına vurarak gecenin içine doğru uzaklaştı.

Kollarımı yine iki yanıma uzattım. Yaptığımdan gurur duyamıyordum bir türlü. O gün nasıl hissettiğimi hatırlıyorum. Vücudumu saran rehavet hissini hatırlıyorum. Yorgunluk değildi bu, sağır bir sinirlilik haliydi.

Sonsuz beyazlık etrafımda uzanırken defterimin önünde durmuş o hissi hatırlıyorum. Önsezi dedikleri bu olsa gerek.

Helikopter uzaklaşıyordu. Belki de Céleste’i emanet ettiğim bu beyaz kuşun onu rahat ve güvenli bir yuvaya götürmek yerine en korkunç yılanların yuvasına götüreceğini içten içe biliyordum.

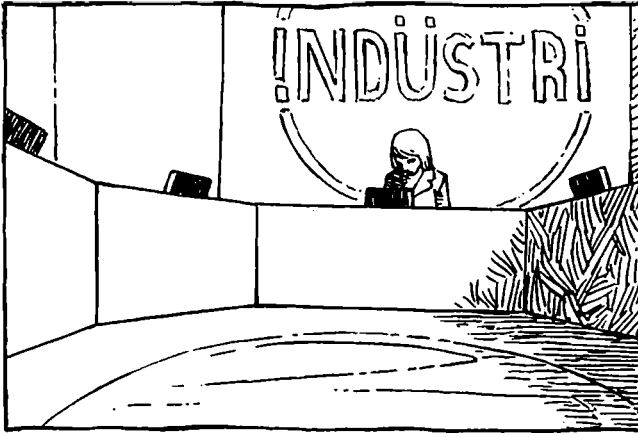

Pazar günü hastane çok kalabalık değildi.

Koridorda kahve makinesini arayan pijamalı adamlar dolanıyordu. Evlerine, gerçek hayatlarına dönmeden önce yaşlı teyzelerini görmeye gelen şık giyimli aileler vardı; döndüklerinde ailecek sofraya oturup sosuna patateslerini batıracakları nefis bir tavuk yiyeceklerdi herhalde.

Aslında İndüstri Hastanesi bir eğlence parkı kadar hareketli sayılırdı. Pazar günü olmasına karşın koridorda aceleyle yürüyenler, kafeteryada gösteri yapan palyaçolar ve gözlemeciler vardı. Her şey tertemiz ve pırlırdı.

Manyetik geçiş kartımı turnikeye yerleştirdim. Annemi düşünüyordum, onun ofisi binanın alt katlarından birindeydi. Onu görmeye gitmek aklımın ucundan bile geçmemişti.

"Akrabası mısınız?"

"Evet" dedim.

"Soyadı ne demiştiniz?"

"Soyadını bilmiyorum. Ama adı Céleste."

"Nasıl?"

"Adı Céleste."

"Akrabasısınız ama soyadını bilmiyor musunuz?"

"Yani... Çok... çok kalabalık bir aile olduğumuzdan..."

Dik dik bakıyordu bana. Gözlerini elektronik kayıtların üzerinde gezdirdi.

Céleste'e vermek istediğim atlas çantamdaydı.

"Şanslısınız, küresel hastalıklar katında Céleste adında biri var."

Bunun şans olup olmadığından emin değildim doğrusu. Bahçede masa tenisi oynayan bir Céleste olduğunu söylemesini tercih ederdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Dosya adı: 66-400” diye açıkladı. “Oda 221.”

“Teşekkürler.”

Koridorları birkaç dakikada hızla geçtikten sonra heyecanla 221 no’lu odanın önüne vardım. Kapıyı iki kez vurup açtım.

Yatak boştu.

Bir hemşire arkamdan içeri girdi.

“Tahliller için laboratuvarıda.”

“Onu bekleyebilir miyim?”

“Vaktiniz varsa olur tabii.”

“Ne zaman gelir?”

“Nöbetçi hemşireye sorun.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Koridorun sonundaki nöbetçi hemşire çok yorgun görünüyordu. Yarı uyur halde dergisinin üzerine eğilmişti.

“221’deki kız ne zaman döner diye soracaktım.”

“Dosya numarası?”

“66-400.”

“Muayenede.”

“Biliyorum, ne zaman gelir?”

“İşi bitince.”

Gözlerini bana doğru kaldırmadı bile.

“Acaba, ne zaman geleceğine dair bir fikriniz olabilir mi?..”

“Yok. Benim hiçbir konuda hiçbir fikrim yok” dedi bezginlikle. Böylesi daha kolaydı tabii. “Şu zarfı alın siz, hastanın bu. Dermatoloji katından geldi. Doktora verirsiniz.”

Zarfı çantama, atlasın arasına koydum.

“Hoşça kalın” dedi.

Nöbetçi hemşire çamaşır suyu ve çilekli sakız gibi kokuyordu.

Koridorda oturdum. Hemen uykuya daldım, önceki gece çok yorulmuştum. Rüyalarımın birinde helikopter kullanıyordum ve denizin üzerinden uçuyordum. Céleste yanımdaydı, gülümsüyordu. İyileşmiş gibiydi. Ona bir balina göstermek için alçaldım. Bir uçanbalık pencereden içeri girdi ve elbisesinin üzerine kondu. Céleste onu özgürlüğüne kavuşturmak için avcuna aldı.

“Hey!”

Omzumu sarsıyorlardı.

“Hâlâ burada mısınız siz?”

Nöbetçiydi bu.

“Ziyaret saati mi sandınız?” diye homurdandı.

Ona vakit bırakmadan hızla 221 numaralı odaya koştum. Kapı yarı aralıktı. Céleste’in yatağında saçında filesiyle kırış kırış, çok yaşlı bir kadın yatıyordu. Onun Céleste olmadığı çok açıktı. Belki de durum düşündüğümünden çok daha kötüydü...

Nöbetçi hemşire nefes nefese içeri girdi.

“Odayı boşalttık. Arkadaşınız geri gelmeyecek. En yukarıda yoğun bakımda.”

“Onu göremez miyim?”

“Olmaz.”

Odadan çıkarken Céleste’in yatağındaki kadından özür diledim.

Nöbetçi bana şöyle dedi:

“Boşuna özür dilemeyin, nine duyamaz.”

Böyle sözlere acayip sinir olurum.

“En üst kattaki öncelikli yoğun bakıma alındığına göre nişanlınız önemli biri olmalı” diye devam etti.

Başını eğerek, ağzında zoraki bir gülümsemeyle bana göz kırparak konuşuyordu, bir anda önemli olmuştum sanki. Bundan da hiç hoşlanmadım.

Endişeyle eve döndüm. Céleste nasıldı acaba?

Kanepeye oturdum, helikopterdeki doktorun bana verdiği karta baktım. Bana “Beni aramaktan çekinmeyin” demişti.

Numarayı tuşladım.

“Efendim?”

“Benim. Céleste iyi mi?”

Sessizlik.

“Doktor beni duyuyor musunuz?”

“Duyuyorum. Ama sen onu düşünme artık. Böylesi senin için daha iyi.”

“Delirdiniz mi?”

“Céleste’i unutun. Benden size bir dost tavsiyesi.”

Telefonu kapattı. Tekrar aradım.

“Céleste nerede? Bana onun nerede olduğunu söyleyin!”

Çok alçak sesle konuşuyordu.

“Dinle. Yemin ederim yalan söylemiyorum. Sana cevap vererek risk alamam. O kızı unutman lazım.”

Yine ancak filmlerde karşılaşacağımız türden bir diyalog işte.

Ama onu tekrar aradığımda telefonu açmadı.

Ben de hastaneyi aradım.

“İndüstri Hastanesi, merhaba.”

“Bir hastayla görüşecektim, dosya numarası 66-400.”

“Bir saniye.”

Operatör bir havayolu uçuş görevlisi gibi konuşuyordu. Bilgisayarımdan yükselen klavye sesini duyuyordum, kısa bir müzikle bekletildim. Sessizce beklemeyi tercih ederdim.

“Beyefendi?”

“Evet.”

“Kontrol ettim. 66-400 numaralı bir dosya yok.”

Yutkundum.

“Hastaneden ayrıldı mı?”

“Hayır beyefendi. Hastaneye hiç gelmemiş.”

“Nasıl olur?”

“Size öyle bir dosyanın olmadığını söylüyorum.”

Telefonu elimden düşürdüm. Uçuş görevlisinin sesi kibar kibar konuşmaya devam ediyordu.

Uzandığım kanepeden birkaç dakika kımıldayamadım. Biraz başım dönüyordu. Son bir kez daha telefon ettim.

“Gründa, annemle konuşacağım.”

“Zavallı çocuğum, şimdi uygun bir zaman değil, yönetim kurulu toplantısı başlamak üzere. O seni yarın arar. Daha iyisin ya canım?”

“Gründa hemen annemi çağır yoksa dairesinin altını üstüne getireceğim.”

“Pekâlâ canım...”

“Usta bir tekmeyle, porselen vazoyu Bohemya kristallerinin durduğu vitrine fırlattım. Kollu kumarhane makinelerinde oyuncu kazandığında çıkan ses gibi müthiş bir gürültü koptu. Grönda iyi duysun diye telefonu iyice havaya kaldırmıştım.

“Annemi çağırın.”

“Bir dakika sonra annem hattın ucundaydı.”

“Anne, Céleste nerede?”

“Sakin ol. Aklını mı kaybettin. Kimden bahsediyorsun?”

“Céleste! Céleste nerede?”

“Ne dediğini anlamıyorum. Céleste de kim?”

“Hastaneye götürdüğümüz kız!”

“Hangi kız oğlum? Hangi kızdan bahsediyorsun sen? Dinlen birazcık, çok yorgunsun. Bunları unut.”

Bu sefer telefonu pencereye fırlattım. Camdan çıktı. Bir daha da telefonu görmedim.

İki saat sonra 330’un minik ve köhne asansöründeydim. Otopark görevlisine yine aynı numarayı çektim.

Asansör yolculuğu hiç olmadığı kadar uzun gelmişti. Bu kez pis havadan kendimi korumak için yol kesen haydutlar gibi kazağımı ağızımın ve burnumun etrafına dolamıştım. Terasa çıkarken havadaki dumanı hissetmiyordum bile. Céleste’in ailesinin yaşadığı kuytuya doğru koştum. Paslı kapağı açtım.

Işık yanmıyordu. Seslenmelerime kimse yanıt vermedi.

İçeride tek bir eşya bile kalmamıştı. Önceki gün gördüğüm mobilyalardan teki bile yoktu. Bomboştı.

Duvar boyunca bıraktım kendimi, çöktüm.

Ne oluyordu?

Céleste...

Hayal mi görmüştüm yoksa? Mutluluğum belki de hiç var olmamıştı, mümkün müydü?

Çıktım oradan. Başım ağrıyordu.

Pazar akşamı şehirdeki alışveriş yerleri birkaç saatliğine kapanmıştı sonunda. Etrafta dolanan daha az plastik torba vardı şimdi.

Biri klarnet çalıyordu. Dinlemek için durdum. Gazete bayisinin önündeydi.

Müzik kalbimi parçalıyordu. Annem haklıydı. Yorgundum.

Dizlerim titriyordu biraz.

Eve dönüp yatacaktım. Bu kâbusu bir anlığına unuttacağtım. Hastalığı, helikopteri, doktorların gülüşlerini, Céleste'in yabaniliğini düşünüyordum tekrar... Bunların hiçbirisi gerçek gibi değildi. Çok sert ve çok da güzeldi.

Peki ya Céleste? Bu dünyada bir Céleste'in var olduğuna nasıl inanabildim?

Uyumam lazımdı. Ertesi gün aklım yerine gelirdi mutlaka. Hayatıma bıraktığım yerden devam edecektim. Céleste'ten önceki sabahtan devam edecektim.

Bir anlığına klarnetçiden başımı çevirince gözüme bir resim takıldı.

Orada, gazete bayisinde...

Nefesim kesildi.

Duvara asılmış bir gazetenin üzerinde kara bir şekil. Kocaman bir mürekkep lekesi gibiydi. Kemirilmiş bir kalp şeklindeydi. Gözlerimi kapadım, sonra yeniden açtım. Kara leke hâlâ oradaydı.

Céleste.

Tam olarak Céleste'in alnında gördüğüm şeklin aynısıydı.

Gözlerimi tekrar kırptırdım. Müzik durmuştu. Afişe yaklaştım. Lekenin altında bir yazı vardı.

AMAZONLARA ELVEDA.

Derin bir nefes aldım. Bu resmi daha önce de görmüştüm. Amazon Ormanları'nın son hektarı. Küçük bir korudan büyük değildi. Gökyüzünden baktığınızda bu kemirilmiş kalpten başka yer kalmamıştı. Ormandan geriye kalan bu son kısmın etrafına dikenli tel çekilmişti.

"En kötüsü de insan olsa onu kurtarmanın bir yolunu bulabilirdik" dedi müzisyen arkamdan.

Hızla döndüm.

"Siz neden bahsediyorsunuz?"

Yanıt vermeden önce afişi göstererek bekledi biraz:

"Gezegenden. İnsan olsaydı onu kurtarmak için her şeyi yapardık."

Hayat değiştiren çok basit cümleler vardır.

Müziisyene sarıldım ve koşmaya başladım.

Hiç bu kadar hızlı koşmamıştım. Dairemin kapısını açtım, ışık yandı ve hemen sabah bıraktığım çantaya çevirdim gözlerimi.

Çantayı aldım ve açtım. Céleste'e vermek istediğim atlası çıkardım. En sevdiğim atlası bu. Öyle pahalı bir şey sayılmazdı, yüz sayfalık küçük bir kitaptı. Adı *Kırıl-gan Bir Dünyanın Atlası*'ydi.

İçinde nöbetçi hemşirenin bana emanet ettiği zarf duruyordu. İşte aradığım şey buydu. Bu kara zarf. Geri vermeyi unuttuğumu biliyordum.

Zarfin içindekileri masanın üzerine koyunca fotoğraflar çıktı. Bir düzine kadar fotoğraf vardı. Céleste'in cildini gösteren fotoğraflardı. Kolunu, boynunu, bacaklarını... Hemen hemen her yerinde lekeler vardı. O narin, yumuşak ciltte kara kara lekeler belirmişti. Derisi kemirilmiş gibiydi.

Suratının tamamını gösteren bir fotoğraf daha vardı. Muhteşemdi. Onun fotoğrafını çeken doktora gülümseyordu.

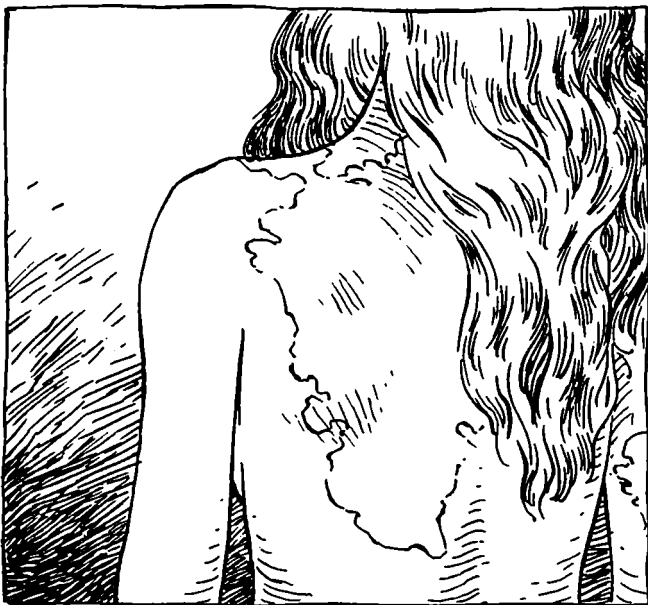
Alnının geniş açıyla çekilmiş fotoğrafını da buldum. Haklıydım. Tam olarak ufacık kalan Amazonların şeklindeydi.

Bir başka fotoğraf daha dikkatimi çekti: Céleste'in omzunun fotoğrafı, derisi soyulmuştu ve hatları çok net bir şekilde görünüyordu...

Atlası açtım ve sayfaları hızla çevirdim.

Kuzey Kutbu!

Bir bakışta fotoğrafla atlası karşılaştırdım.

Elim titriyordu.

Céleste'in omzunda Kuzey Kutbu'nda eriyen buzulları görüyorduk...

Birkaç dakika sonra her şeyi anlamıştım.

Afrika'nın çölleşmesi, Hindistan'ın sualtında kalan kıyıları, dünyada meydana gelen bütün doğal afetler Céleste'in vücudunda belirliyordu.

Dünyamızın aldığı her bir darbeyi Céleste de alıyordu.

Céleste'in hastalığı gezegenimizin hastalığının aynısıydı.

Yakında ölecekti.

Kanı aynı denizler ve nehirler gibi, ciğerleriyse şehir-
lerimizin üzerindeki duman tabakası gibi kirlenecekti.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Işık bir yandan zihnimi de aydınlatıyordu.

O kadar tahlil ve röntgenden sonra !ndüstri ekibinin
doktorları da benimle aynı keşifte bulunmuştu.

Bu keşfin sonuçlarını anlamışlardı. Gezegeneimize
çektirdiğimiz her bir anı on dört yaşındaki bir kızın da
bire bir yaşadığını biri öğrenecek olsa, bu haber yayılsa,
dünyaya bildirilse, artık hiçbir şey eskisi gibi olmazdı.

Bu farkındalığın ilk kurbanıysa dünyayı kirleten,
adı gökdelenin tepesinde parıl parıl parlayan dev şirket
!NDÜSTRİ olacaktı.

Céleste'in hastalığını ortaya çıkarmak şirketin ölüm
fermanını imzalamak demekti.

Yapabilecekleri tek bir şey kalıyordu: Céleste'i orta-
dan kaldırmak.

"İnsan olsa onu kurtarmanın bir yolunu bulabilir-
dik" demişti müzisyen..

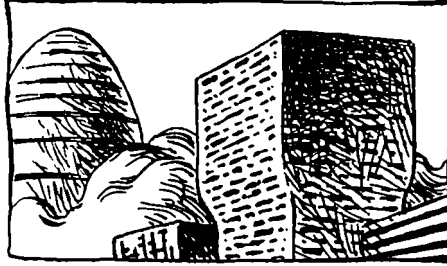
Benim içinse o sadece bir insan değil hayatımdaki
en önemli insandı.

Onu bulacaktım.

Tam o anda pencereye vuruldu.

Gözlerimi pencereye çevirdim.

"Briss!"

Pazartesi akşamı. Gece yarısı.

Aklıma teslimatçı geldi, buzdolabımı doldurayım diye işe yaramaz sekiz kasayı getirmek için zili çalmak üzereydi herhalde. Hepsi ziyan olacaktı. Bütün bunlar Céleste'in durumunu düzeltmiyordu.

Dünden beri yaptığım her harekete farklı bakıyordum artık. Odalardan çıkarken ışıkları kapatıyordum. Ona, gezegenime dikkat ediyordum.

Gece yarısı. Briss bile bu rezil kasaların tadını çıkaramıyordu. Evde olmadığım için teslimatçıya kimse kapıyı açmıyordu.

O sırada ben devasa cam binanın duvarı boyunca sıralanmış makaralara bağlı, yukarı tırmanan metal platformdaydım.

İndüstri gökdeleni.

Briss bana geldiğinde önceki akşamki kavgamızı çoktan unuttuğunu anladım hemen.

Briss'in bu Dünya'da ne işi var hiç anlamıyorum. O bir melek. Şimdi onu düşündüğümde hayatın kanatlarını yakmadığını umuyorum. Yine de nezaketin tehlikeli bir spor olduğunu düşünmek istemiyorum.

Briss benden bir açıklama beklemedi. Halimi görüyordu. Ne yapabileceğini bilmek istiyordu.

"İki şey Briss. Benim için iki şey yapabilirsin."

Bunun biraz vakit alacağını anlamıştı. Yanıma gelmeden önce mutfaktan bir kutu vanilyalı dondurma aldı.

"Anlat..." dedi.

"Öncelikle bilgisayarla göndermem gereken bir mesaj var."

Bana gülümsedi. Vanilyalı kocaman bir tebessüm. Bu makineyi nasıl kullanacağımı bilmediğimden şüpheleniyordu zaten. Hayatında piyano dışında hiçbir klavyeye dokunmamış yaşayan tek çocuktum ben. Briss ekranın önüne yerleşti.

"Peki. Kime göndereceksin?"

"Bir sürü kişiye."

"Kaç kişi?"

"Dokuz milyar."

Briss gayet nazikti ve hiç şaşırmış gibi bir hali yoktu. Sadece şunu söyledi:

“Uzun sürecektir.”

“Hemen yapabilir misin?”

“Viral olması lazım. Tek yolu bu.”

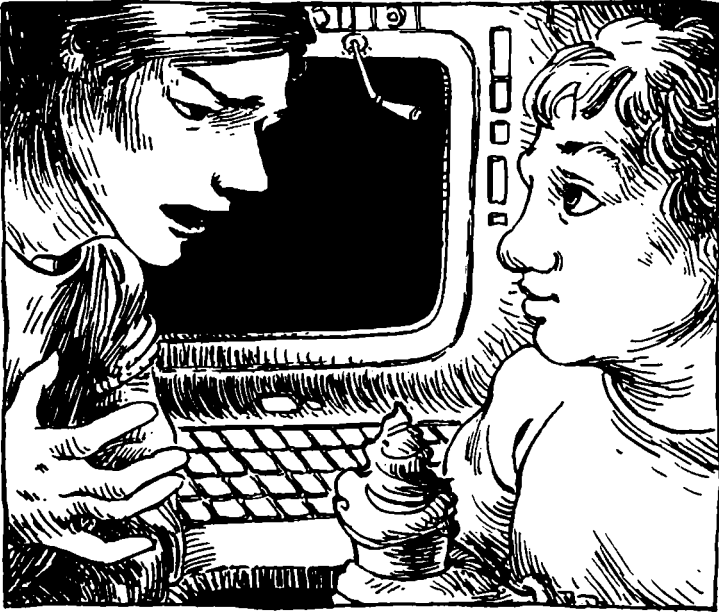
“O ne demek?”

“Bir mesaj göndereceğim, her yerde dolanacak. Yayılacak.”

“Yayılacak mı?”

Saati gösterdi. Çenesine bulaşan vanilyalı dondurmayı sildi.

“Sonuçta herkese göndermek istiyorsun, öyle değil mi?”

Başımı evet anlamında salladım.

“Mesajın nedir?” diye sordu.

Ona fotoğrafları uzattım. Bakmadı bile.

“Evden halledeceğim. Söz.”

Ona güveniyordum. Ona ikinci iyilikten bahsetmeye cesaretim yoktu. Her zamanki gibi benden hızlı davrandı.

“Başka?”

“Baban !ndüstri gökdeleninin camlarını siliyor, değil mi?”

“Evet.”

“İşte, ona ihtiyacım var.”

Böylelikle pazartesi günü kendimi sonsuzluğa uzanan gökdelen boyunca yukarı çıkan bu platformda buldum. Briss’in babası buluşma yerine tam zamanında geldi. Platformu hareket ettirmek için hangi tuşlara basacağımı gösterdi.

“Modern teknikler pek senin alanın değil galiba” dedi bana.

“Bu sefer olacak sanırım.”

Elini sıktım.

Beni binanın aşağısında minibüsünde bekleyeceğini söyledi.

Arkamdaki boşluğa bakmaya cesaret edemedim hızla yukarı çıkıyordum. Tam gece yarısı olduğunda son kata vardım.

Önümde kırmızı bir ampulle aydınlatılmış boş bir oda vardı. Briss'in babasının bana verdiği üçgen bir anahtarla pencereyi açtım. Ayağımı yere bastığım anda başım döndü.

Korkmuştum. Gökdelen birkaç dakika boyunca sallandı sanki.

Kapının deliğinden biri bakıyordu. Koridorda nöbet tutan kaç kişi olduğunu anladığımda Céleste'in hâlâ orada olduğunu fark ettim, bu kattaki yoğun bakım bölümü odalarından birindeydi.

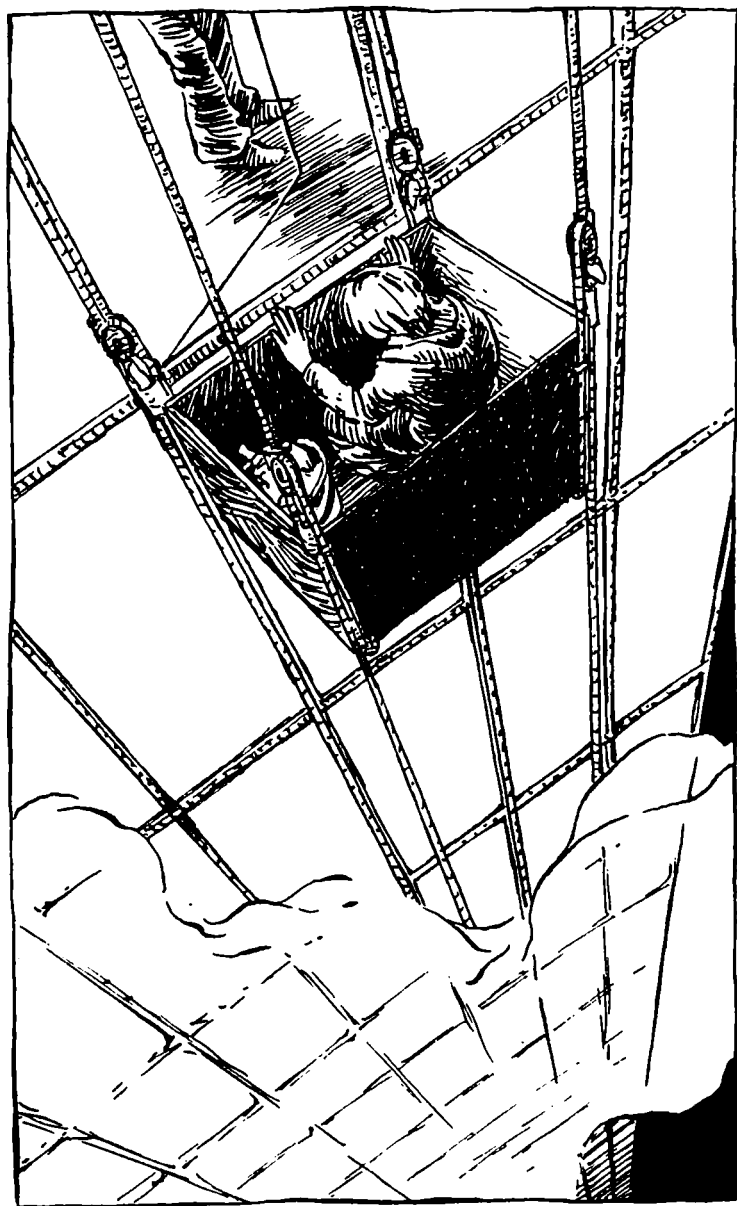
Tekrar baktım.

Koridorun sonundaki bir kapının önünde, hemşireye hiç benzemeyen, siyah giyimli dört adam nöbet tutuyordu.

Oradaydı. Artık emindim. Ama odaya nasıl ulaşacaktım?

Düşünecek zamanım olmamıştı. Kapı deliğinin ardında biri, benim durduğum odaya girmek için anahtarlarını arıyordu. Kapı açıldığında tekrar platforma saklandım. Pencere aralık kalmıştı. Hava akımı dikkatini çekmişti, pencereye yaklaştı. Beni görmeden pencereyi kapadı ve arkasını dönerek masadaki deney tüplerini evirip çevirmeye başladı. Artık oradan geçemezdim.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu. Kontrol kutusunu aldım. Platformun yanlara doğru ilerleyebildiğini biliyordum. Yavaşça hareket etmeye koyuldu, Céleste'in odasına doğru bina boyunca kaydı. Kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

Her şeyi hatırlıyorum. Beni kuşatan o müthiş sıcaklığı, gözlerime dolan yaşlan, imdadıma yetişen bu gücü hatırlıyorum.

Oradaydı.

Beni görmemişti.

Boş bir odanın ortasında duran yatakta yastığına gömülmüş yatıyordu. Etrafında tek bir tıbbi alet dahi yoktu, ne ilaç ne bir şey. Hiçbir şey yoktu.

Sağlığının tedaviyle ilgisi olmadığı anlaşılmıştı. Onun sağlığı günlük hayattaki eylemlere, ülkelerin, şirketlerin ve yeryüzündeki bütün kıtalardaki herkesin kararlarına bağlıydı. Onun hayatı tek bir doktorun dikkatine değil milyarlarca insanın dikkatine bağlıydı.

Hep birlikte onu iyileştirebilirdik.

Evet. O anda Céleste'in karar verdiğimiz takdirde, bir araya gelip kurtarabileceğimiz dünya üzerindeki tek hasta olduğunu anladım.

Beni görünce pek şaşırmadı.

Ben de çöpü çıkarıp geri gelmişim veya köpeği gezdirmekten dönmüşüm de o da bu arada fırsattan istifade biraz kestiriyormuş gibi içeri girdim.

"Dışarısı soğuk mu?" diye sordu doğrulup.

"Biraz. Battaniyeni de alalım."

Kalkmasına yardım ettim. Hâlâ yürüyebiliyordu. Onu sadece pencereden geçirmek için taşıdım. Biraz daha hafif olsaydı keşke.

Platform aşağı inmeye başladı.

Balonla yolculuk gibiydi.

Kara bulutlar gökdelenlerin üzerinden yansıyor. Kulağıma fısıldayıp teşekkür etti.

Bana teşekkür etmesine gerek olmadığını söyledim, o ise dudaklarını azıcık yüzüme yaklaştırdı, birkaç santim sadece, sonra da beni öptü.

İşte o an ilk silah sesi duyuldu.

İki adam odasının penceresindeydi. Diğer dört taneysiyse otomatik tüfekleriyle çatıdaydı. Kurşunlar gökdelenin zırlı yüzeyine çarpıp sekiyor ve geceye kıvılcımlar fırlatıyordu. Havai fişek gösterisinin sonu gibiydi.

Platformun dibinde Céleste'le oturmuştum. Boşlukta hayatlarımızın bağlı olduğu dört kabloya baktım. Hâlâ sağlamdılar.

Yolun dörtte n gitmiştik. Tek korkum İndüstri'nin adamlarının bizi yakalamak için asansörle aşağı inecek zamanı bulmuş olmasıydı.

Neyse ki korktuğum gibi olmadı. Bir başka patlama sesi duyuldu. Platformumuz sertçe sarsıldı, bizi tutan her şey dışarı doğru fırladı. Céleste'i cam temizleme silecekleri ve fırçalarla birlikte boşluğa düşmesin diye omuzlarından tutuyordum.

Platformu tutan makaralarda bir şeyler kopmuştu sanki çünkü saniyede birkaç kat aşağı iniyorduk. Bu kez peşimizdekilerden önce aşağı varacağımız kesindi. Ama aşağı indiğimizde nasıl bir halde olacaktık kim bilir?

“Neden babama bir hırsız olduğumu söyledin?”

Bina boyunca hızla düşerken Céleste’in böyle bir muhabbete girişme gücünü nereden bulduğunu düşünmemeye çalıştım. Bir hırsız. Neden onu hırsızlıkla suçlamıştım?

“Bilmiyorum. Uydurdum işte.”

Sadece dikkatini çekmek istediğimi hatırlıyordum. Gerçi düşünmeden ağızımdan çıkan bu cümlelerde gerçeklik payı da vardı kuşkusuz. Céleste hayatıma girdiğinde bütün umarsızlığımı, bağımsızlığımı, çocukluğumu aldı götürdü benden. Her şeyimi aldı ve beni ceplerim bomboş halde sadece onunla olma isteğiyle baş başa bıraktı. Bunun için onu asla suçlayamazdım. Onun sayesinde uyanmıştım, hayatı doya doya yaşayacaktım.

Yaşamak mı? Yaklaşan zemine bakarken oradan sağ çıkabileceğimizi düşündüğümü söyleyemem... Céleste’e daha sıkı sarıldım.

“Geldik mi?” diye sordu.

“Evet Céleste, geldik.”

Düşündüğüm kadar gürültü kopmadı, ne bir şok dalgası ne de başka bir şey. Sadece bizi platformun zeminine yapıştıran sert bir fren sesi duyduk.

Ve sonra sessizlik. Céleste’in kollarında gözlerim kapalı halde bir saniyelik sessizlik oldu. Cennet dedikleri bu muydu?

Sonsuzluk uzun sürmedi.

Bir adam Céleste’i yakaladı. Ona bir tekme savur-

dum. Burnu kırılmış olmalı. Buna karşılık kafama bir yumruk yedim ve bilincimi kaybettim. İşte öyle.

Gözlerimi açtığımda olan biteni hemen anladım.

Céleste son sürat giden bir kamyonetin arka koltuğunda yanımda oturuyordu. Kamyoneti kullanan adam burnuna kocaman bir bez koyup bantlamıştı.

Briss'in babasıydı bu.

"Burnunuzu mu kırdım?"

"Evet" diye cevap verdi.

"Çok özür dilerim, ben sanmıştım ki..."

"Önemli değil."

Yerdeki bir güvenlik sistemi sayesinde platformun düşüşünün nasıl yavaşladığını anlattı kısaca. Tam zamanında durdurmuştu. Yardımına nasıl karşılık verdiğim üzerinde pek durmadı ve tabii beni sakinleştirmek için kafama indirdiği yumruktan da bahsetmedi.

Arkamıza baktım. Peşimizde kimse yoktu.

"Hızlı sürüyorum" diye açıkladı Briss'in babası.

Fark etmiştim.

Dürüst olmak gerekirse deli gibi sürüyordu. Trafik ışıklarının rengini görecektim bile olmadı. Neyse ki yol boştu. Bizi önceden kararlaştırdığımız yere götürüyordu.

"Bakın!"

İlk tuğla gökdelenler görünmüştü. Tozlu ve gürültülü olmasına karşın sevdiğim bir mahalleydi burası. Hava

kırmızı ve altın rengindeydi, ışığa ve tuğlaların rengine göre değişiyordu. Gökdelenler arasında geçitler vardı. Bu kırılğan topluluk öylesine bir araya gelmiş gibiydi. Yayalar kalabalık bir halde dolanıyordu. Bu tuğla binalarda yaşam koşulları zordu. Burada gece gündüz fark etmeksizin çalışılıyordu. Mahalledeki bodrum katlar hep su altında kalmıştı. İçeri sıçanlar girmesin diye pencere-
lere hep tel örgüler çekilmişti.

Céleste gözleri kapalı halde yanımda duruyordu.

Direksiyonun sola kırılmasıyla başı omzuma düştü. Kamyonet virajlı bir yola saptı, yol kapkaranlık bir gökdelenin içine doğru tırmanıyordu.

Briss'in babası motoru durdurduğunda yavaşça ona döndüm ve Céleste uyandı.

"Burası" dedi.

Elini sıktım. Araçtan çıktı ve Céleste'in tarafındaki kapıyı açmak için kamyonetin etrafından dolandı. Onu belinden tutup aşağı inmesine yardım etti.

Yüz elli kilo vardı herhalde. Oğlu Briss'ten biraz daha fazla. Ama Céleste'i kaldırırken dans partnerini taşıyan bir baletten farkı yoktu.

Céleste soluk soluğa ona teşekkür etti. Koluna girdim ve beraber çelik sundurmanın altından yürüdük. Hemen arkamızda kalan kamyonet çoktan hareket etmişti bile.

Ana istasyon.

Gökdelenin ellinci katma bağlı olan bu istasyon bir düdüklü tencereden farksızdı. Isınıyor, üfürüyor, ılık

çalıyordu, ortalık duman altıydı. Platformlar ve demiryolları dört bir yöne uzanıyordu. Gri bir kalabalık bu labirente akın ediyordu.

“Endişelenme” dedim Céleste’e.

Endişeli görünmüyordu. Vücudundaki yaraları pek kapatamayan beyaz geceliğini kimse fark etmemişti. Ana istasyonun salonlarında topallayan bu neredeyse çocuk yaştaki çift kimse bakmıyordu.

Birkaç dakika sonra Kuzey Ekspresi’ndeki bir kompartımana yerleştik.

Céleste’i koltuğa yatırdım.

Karşısına oturduğumda rahat bir nefes aldım. En zoru geçmişti.

Buğulu pencereden peronda dolananları görüyordum. Tren henüz hareket etmemişti ama birkaç saniye içinde kurtulmuş olacaktık.

O anda pencereye kaba bir surat yapıştı. Buğulu olmasına karşın kompartımanımızın içini görmeye çalışan koca suratı devasa iki el çevreliyordu.

Beni tanıyan adam gülümsedi.

Briss’in babasıydı.

Anlayamadığım bir şeyler söylüyordu.

Tren hareket etti. Pencereyi açmaya yeltendim.

Briss’in babası peronda koşuyor, eliyle işaret ediyordu.

Sonunda pencere açıldı.

“Briss beni aradı. Bilgisayardan bir şey göndermesini istemişsin...”

“Evet!”

“Fotoğraflar galiba...”

Briss'in babası kan ter içinde kalmıştı. Yolcular arasında zikzak çizerek koşuyordu. Tren şimdi çok hızlanmıştı. Sesi gitgide kesiliyordu.

"Gönderememiş. Engellemişler onu. Eve... gelmişler. Bilgisayarı ve... ve fotoğrafları almışlar..."

"Briss nasıl?"

Peronun ucunda durdu. Trenimiz uzaklaştı ve o yeşil tulumlu yüz elli kiloluk adam çok uzakta, rayların kenarında duran bir bezelye tanesi gibi kaldı.

Kompartımandaki koltukta uyuyan Céleste'e döndüm.

Bir açıdan, aslında şanslıydı...

O benim gibi tek umudumuzun perondaki ısıkları arasında trenin buharı misali uçup gittiğini bilmiyordu.

Elimde güzergâhımızın yazılı olduğu iki bilet vardı:
KUZEY'DEKİ SON DURAK.

Bu sayfanın tepesine 6 yazdım ama defterimde sadece birkaç sayfa kaldı.

Şimdi yanımda dinlenen Céleste'ten bahsetmek istediğim bu bölümün sonunu getiremeyeceğim.

Burada kış bütün yıl sürüyor. Kulübemiz iki ağaca dayanıyor. Etrafımız hep orman. Buranın beyazlığından hiç bıkmıyor insan. Karı ve kırağıyı seviyorum. Ormanların beyaz ceketini seviyorum. Yere düşen kar tanelerinin gürültüsünü de öyle. Elimi tutan ve onu uyuşturan soğuğu seviyorum.

Burada hayatta kalma mücadelesi korkutmuyor beni, buzlu ama en azından bize zarar vermek istemeyen bir dünya burası.

Dünyanın bir ucunda geçirdiğimiz ilk birkaç ay Céleste’i çocukken ektiğim fasulye tanelerinin filizlenmesini izlediğim gibi izledim. Düşman bu beyaz ufuktan geçebilirmiş gibi cildinin yüzeyini gözlemledim.

Briss’in başarılı olamadığını biliyordum. Mesajım dünyaya gönderilememişti. O yüzden ben de gezegenin kötü gidişatının izlerini Céleste’in bedeninde görmeyi bekledim.

Kulübeyi inşa edip hayatımızı kurarken gözüm hep üzerindeydi.

Céleste bana yardım ediyordu. Karda yürümek için gitgide daha çok dışarı çıkar oldu. Yanakları pembeleşti.

İyiye gidiyordu sanki. Zamanı durdurmayı, bu kırlan mucizeyi doyasıya yaşamayı isterdim. Zamanın lehimize işleyebileceği fikrine nereden kapıldım ki?

Bir sabah ona yakından bakınca alnındaki lekenin ufaldığını düşündüm. İlerleyen aylarda artık kuşku kalmamıştı. Ama bunun gerçek olduğuna inanabilmem için bir yıl geçmesi gerekti.

Bugün son sayfanın en altına şöyle yazıyorum: Céleste yavaş yavaş iyileşiyor.

Bu ıssız yerde aklıma gelen tek bir soru var: Peki ya dünya? Céleste iyileşiyorsa dünya ne halde?

Kaybetmediğimiz fotoğraflardan birinde insanlığa bir mesaj verircesine şöyle yazmıştım:

“İşte Céleste, o benim gezegenim.”

Yarını düşünmeye çalışıyorum. Belki bizi bulurlar. Belki çok uzun zamandır istedikleri gibi bizi ayırırlar. Belki de bir fırtına bizi tekrardan gizler. Burada her şey mümkün. O yüzden tek istediğim bu sayfaları her kim bulursa Céleste’in ailesine götürsün.

Beyaz defterin sonu

Bir adam iki ağacın arasına inşa edilmiş kulübeye yaklaştı. Omzunda bir tüfek vardı. Kar motorunu yüz metre öteye bırakmıştı. Ağaçların arasından dikkatle ilerledi. Şömineden çıkan ince duman bulutuna baktı.

Kulübede yaşayan birileri vardı belli ki. Evin etrafındaki karlı zemin çiğnenmişti.

Adam tüfeğini doldurdu. Sakalı donmuştu. Cebinden küçük bir kutu çıkarıp kırmızı düğmeye bastı. Destek kuvvet çağırma için uyduya bir sinyal gönderdi.

Şimdi kulübenin tam önündeydi. Dinledi.

İçeride olağan çatırtılardan başka bir şey yoktu. Şöminenin sesi mi yoksa ayak sesleri mi anlamak mümkün değildi.

Pencerenin altından görülmeden geçmek için eğildi, kaçamak bir bakış attı. Birini gördü, elinde kurşunkalem ve dizinde kapalı beyaz kapaklı bir defter duruyordu.

Adam kapının önünde ayakta durdu. Silahını tekrar doldurdu.

Birden kapıya dayandı ve bir omuz darbesiyle kapı

açıldı. İçeri girdi, kendi etrafında döndü ve yatakta örtülerin altındaki kıza silahını doğrulttu.

“Sakın kıpırdama!” diye haykırdı.

Gergin görünüyordu.

“Nerede o? Birini daha gördüm!”

Kız ona baktı.

“Beni buldunuz” dedi. “Götürün beni. Bir tek ben varım.”

Adam afalladı. Anlamıyor gibi görünüyordu.

O anda arkasında bir gölge belirdi, adamın bacaklarına atıldı, onun dengesini bozup tüfeğini ele geçirdi.

Bir saniye içinde on altı yaşındaki bir çocuk silahlı adamı etkisiz hale getiriverdi. Defter yere düştü.

“Onu alamazsınız. Daha yeni iyileşmeye başladı.”

Adam kıza baktı. Gözlerini kızın suratından alamıyordu. Dudaklarını ısırdı.

“Siz...”

Gözyaşları kırağı tutmuş kirpiklerini ıslattı.

“Siz Céleste misiniz?”

Céleste ona hayranlıkla bakıyordu. Bu adamı daha önce hiç görmemişti.

“Sizi tanımıyorum” dedi.

“Ben...” dedi adam... “Beni kimse tanımaz. Ben Kuzeyli bir avcıyım. Adımı kim nereden bilsin? Ama siz küçükhانım, siz... Sizi bütün dünya tanıyor.”

Kulübede sessizlik rahatsız edici bir hal aldı.

Genç çocuk silahı indirdi. Konuşan adamı dinledi.

“Herkes hikâyenizi biliyor küçükhانım. Siz dünyayı değiştirdiniz...”

Kız şaşırmış gibiydi ama arkadaşının beti benzi atmıştı.

“Briss... Briss başarmış demek. Fotoğraflar...” diye mırıldandı.

“Fotoğraflar her yerde” diye araya girdi avcı. “İnanılmaz bir şey oldu. Her şey değişti. Artık kimse eskisi gibi yaşamıyor. Peki... Siz, Céleste... Siz... iyileştiniz mi?”

Kız ayağa kalktı, örtüsü düştü. Evet, iyi görünüyordu. Omzunda bir ceket vardı.

“Peki ya gezegenimiz?” diye sordu.

Avcının suratını kocaman bir tebessüm aydınlattı. Çocukları tehlikeyi atlatan bir anne babaya doğru ilerleyen bir doktor tebessümüydü adeta. Nişanlısına asker sevgilisinin kurtulacağını söyleyen bir komutanın tebessümüydü. Hayatta müthiş haberleri beraberinde getiren tebessümlerdendi.

“Peki ya gezegenimiz?” diye tekrar etti Céleste gözleri parlayarak.

Adam o anın tadını çıkarırcasına derin bir nefes aldı. Yanıt verdiğinde sesi gayet berraktı:

“İyiye gidiyor. Hem de çok daha iyiye.”

